

SANDY BARKEROVÁ

Lápad slnka v Sydney

Čo všetko ste ochotní urobiť pre to,
aby ste stretli pravú lásku?

metafora®

*Lápad slnka
v
Sydney*

SANDY BARKEROVÁ

SANDY BARKEROVÁ

Západ slnka v Sydney

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 311. publikáciu

Z anglického originálu *A Sunset In Sydney* vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd v roku 2020, do slovenčiny preložila Tereza Manners.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025

Počet strán 376

Tlač Tlačiareň Havlíčkův Brod, a.s.

First published in Great Britain in ebook format by HarperCollins Publishers 2020 under the title A SUNSET IN SYDNEY.

Copyright © Sandy Barker 2020

Translation © Grada Slovakia s.r.o. 2025,

translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Sandy Barker asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Cover design © HarperCollinsPublishers Ltd 2020

Cover illustration © Sukanya Wuttisirichai/Dreamstime.com

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025

Translation © Tereza Manners, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-969-7 (ePub)

ISBN 978-80-8090-968-0 (pdf)

ISBN 978-80-8090-967-3 (print)

*Pre moju najlepšiu priateľku Lindsey.
Bez teba by som to nezvládla.*

1. ČASŤ

1. kapitola

„Takže vravíš, že si odišla na fantastickú dovolenku do Grécka rozhodnutá, že tam nechceš nikoho stretnúť, a nakoniec si stretla hneď *dvoch*?“ Moja sestra Cat na mňa neveriacky, no s patričným obdivom zízala z druhého konca gauča. Ten prekvapený výraz som sa pokúšala nebrať osobne.

„Hej,“ odvetila som, pretože moja vínom nasiaknutá myseľ v tej chvíli nedokázala vyprodukovať veľavravnejšiu odpoveď.

Sledovala som, ako sa jej odrazu na tvári objavilo niečo iné. Počkať, že by to bola *hrdosť*? Prázdny pohár od vína položila na konferenčný stolík a venovala mi obrovský úsmev. „Výborne, Sarah.“ Áno, skutočne bola na mňa hrdá! Uškrnula som sa na ňu ako idiot, ktorým som bola.

Sedeli sme uvelebené v jej londýnskom byte – ona, malá sestra, ktorá už desať rokov žila v Londýne, a ja, veľká sestra, ktorá za ňou prišla zo Sydney.

Pred desiatimi dňami som sa vybrala na dovolenku do Grécka, kde som sa na jachte plavila okolo gréckych ostrovov. Objednala som si ju okamžite po hroznom rozchode s tým neverným sviniarom Neilom (taktiež známym pod menom Neil kretén) v nádeji, že tak trošku oživím svoj nudný, stagnujúci život. Predstavovala som

si slnko, more, veľa čítania, premýšľania a prejedania sa gréckym šalátom.

Nečakala som však, že tam stretnem niekoho nového. Pravdupovediac, v tej chvíli som po tom ani veľmi netúžila.

Koniec koncov, pri odchode do Grécka som sa ešte stále nachádzala v štádiu porozchodovej depresie s podtitulom „všetci muži sa môžu dať vypchať a umrieť“. No zdá sa, že osud si tentoraz neprečítal obežník s najnovšími správami a ja som sa z dovolenky vrátila hneď s dvoma „nápadníkmi“. Toto je skutočne hrozné slovo, no pochytila som ho od Gerry, jednej z mojich nových kamarátok, s ktorými som sa zoznámila na dovolenke. Musím však uznať, že v tomto prípade najlepšie opisovalo Josha a Jamesa – chutného Američana a strieborného lišiaka –, pretože som sa s oboma romanticky zaplietla.

Josh bol na jachte spolu so mnou a s ďalšími piatimi ľuďmi, ktorí tvorili našu plaviacu sa rodinu. Prvý raz sme sa stretli na móle na Santorini, kde sme obaja, tak trochu stratení, hľadali tú správnu plachetnicu. Na palube sa z nás rýchlo stali priatelia. Okamžite si ma získal svojím dôvtipom a zaujímavými rozhovormi. A potom tu bola ešte vzájomná príťažlivosť. Napriek tomu, že som sa okúpala v repelente na mužov a Josh bol z vlastnej vôle slobodný a dodržiaval celibát, zaúradovala chémia.

Boli sme Rossom a Rachel gréckych ostrovov, tými, o ktorých všetci premýšľajú, či sa dajú, alebo nedajú dokopy, a naše priateľstvo, ktoré sa postupne menilo na románik, privádzalo do šialenstva všetkých účastníkov našej plavby.

Takže ako to nakoniec dopadlo? Príťažlivosti sme podľahli a momentálne bolo všetko trochu mäťúce.

On bol späť v Chicagu, ja som bola v Londýne (a čoskoro budem späť v Sydney) a všetko, čo sme mali, bol neistý plán stráviť spolu Silvestra na Havaji, čo bolo o štyri mesiace.

A potom tu bol strieborný lišiak James.

Aj s Jamesom som sa zoznámila na Santorini, hoci som ani len netušila, že sa znovu stretneme. Keď sa mi prihovril, bola som sama a pred začiatkom plavby som si prezerala pamiatky. Chvíľu sme sa rozprávali, potom mi povedal, že som krásna a pozval ma na obed. Áno, skutočne. Možno to vyznieva trochu nechutne, no on taký vôbec nebol – bol šarmantný a zdvorilý. A okrem toho ma priťahoval. James bol nádherný – rovnakým spôsobom, ako všetci päťdesiatroční modeli Ralpha Laurena.

Nakoniec som na obed neprišla – všetci muži sa predsa môžu dať vypchať a umrieť, no nie? Nemyslela som si, že ho ešte niekedy uvidím, no hádajte, kto bol starým kamarátom nášho kapitána Duncana? A hádajte, kto bol na Naxose v rovnakom čase a chcel sa stretnúť s Duncanom a našou skupinou? Ak vám hádanie nejde, prezradím vám, že to bol James.

Keď sme sa v prítomnosti mojej plaviacej sa rodiny stretli druhý raz, jeho to pobavilo a mňa vyviedlo z miery. Tentoraz som však jeho pozvanie na rande prijala. Ostatných sme nechali, nech sa venujú svojim večerným plánom, a my sme vyrazili na stretnutie s jeho priateľom. Bol to zábavný večer, počas ktorého som sa dozvedela, že James je slobodný obchodník s umením, ktorý veľa cestuje a má v živote priestor pre „niekoho výnimočného“.

Nebudem vám klamať – celkom určite som si predstavovala, že sa tým niekým stanem ja.

A poviem vám, ten chlap sa ale vedel bozkávať.

Ako sa dalo čakať, trochu to skomplikovalo veci s Joshom, no na svoju obranu musím povedať, že sme boli práve vo fáze, keď nikto neveril, že sa nakoniec predsa len dáme dokopy. A mohol za to Josh. Len chvíľu predtým, ako sa objavil James, Josh ospevoval výhody staromládeneckého života.

Skomplikovalo to však veci aj pre *mňa*.

NECHCELA SOM STRETNÚŤ NIKOHO NOVÉHO!

Takže ma neprekvapilo, že som stretla hneď *dvoch* mužov – veľmi odlišných, no pri každom z nich som sa cítila... no, jednoducho som niečo *cítila*. Po rozchode s Neilom som plávala životom v akomsi polospánku a z Grécka som sa vrátila s novonadobudnutou chuťou do života, ku ktorej prispeli Josh aj James. *Ovplyvnili ma*.

No teraz som sa ocitla uprostred plne rozvinutého ľúbostného trojuholníka. Akoby ma hodili do nejakej hroznej modernej verzie jedného z románov Jane Austenovej – až na to, že toto bol môj život.

„Takže čo teraz?“ položila mi otázku Cat, kým odnášala prázdnu fľašu a poháre. Pri upratovaní kuchyne po malom občerstvení, ktoré sme si dopriali po príchode z letiska, sa nepokúšala zakryť hlasné zívnutie. Keďže bolo už dávno po polnoci, nebrala som to osobne.

„Josh sa ma opýtal, či s ním strávim Silvestra na Havaji.“

„Fíha, nejde na to príliš zhurta?“ odfrkla si posmešne.

Ježiši, Cat, uber z toho kritizovania, dobre? „Len chcel niečo naplánovať, aby sa uistil, že sa opäť uvidíme. Ale to je jedno, ten nápad sa mi páči. Obaja máme na Silvestra voľno a Havaj je pre oboch asi na polceste.“

„Hmm, to znie fér,“ uznala. „A čo James?“

A tu sa konverzácia stávala trochu zložitejšou.

Bol začiatok septembra a Cat, ktorá bola rovnako ako ja učiteľka, práve začala prvý semester. Uprosila riaditeľa, aby jej dal počas mojej návštevy na týždeň voľno. Nejakým zázrakom jej to odsúhlasil, čo znamenalo, že Cat mala pre nás program – *skutočný* program, ktorý nezahŕňal krásneho obchodníka s umením.

Musela som ísť na to opatrne.

„Ešte som ti nepovedala, že James žije v Londýne.“

„To je skvelé,“ odvetila a zapla umývačku. A vtedy jej to došlo. „Ach, počkať.“ Otočila sa ku mne a prižmúrila oči. „Takže čo to znamená pre nás? Chystáš sa ma odsunúť bokom, aby si mohla stráviť čas s Jamesom, všakže?“

To by som nikdy neurobila. Cat je moja najlepšia kamarátka a osobne sa vidíme len raz za dva roky. Čas, ktorý sme mohli stráviť spolu, bol pre mňa veľmi vzácny.

No pred odchodom do Austrálie som chcela ešte raz vidieť Jamesa.

„Samozrejme, že nie. Stále môžeme urobiť všetko, čo si naplánovala, no napadlo mi, že v utorok večer by som s tebou a tvojimi priateľmi nešla na kvíz do pubu, no zašla by som za Jamesom. Ani si nevšimneš, že tam nie som, a okrem toho nemám veľmi dobrý všeobecný prehľad.“ Obe sme vedeli, že tá posledná veta bola klamstvo.

Malé ruky si prekrížila na hrudi – je to veľmi útlá osôbka – a ešte viac sa zamračila.

„Sarah Jane,“ začala. Ach jaj, už teraz ma oslovila celým menom. Zadržala som dych a zahryzla som si do jazyka. „Pred odchodom do Grécka som ťa ledva videla a teraz, keď si sa vrátila, naplánovala som pre nás dokonalý týždeň. Dobre vieš, ako veľa pre mňa znamená, že si tu, a ako veľmi mi záleží na tom, aby si sa zoznámila s Mich a ostatnými mojimi priateľmi...“

Mala pravdu, no odrazu mi niečo napadlo a túto šancu som nemienila prepásť. „Dobre teda, ale zajtra učíš, takže s Jamesom by som sa mohla stretnúť, kým budeš práci, nie?“

„Čože?“ Zdalo sa, že moja logika ju zmiatla. Pravdepodobne sa chystala na rozsiahlejšiu hádku. „Áno, samozrejme. Teda chcem tým povedať, že naše plány sa začnú až v sobotu, takže...“ Sama seba prerušila dlhým zívnutím. „Prepáč, bude lepšie, keď pôjdem do postele. O šesť hodín vstávam.“ Prešla cez miestnosť a skôr než zmizla vo svojej izbe, pobožkala ma na líce.

„Dobrá noc, Cat,“ zapriala som jej hlasným šepotom. Namiesto odpovede iba mávla rukou.

Očami som zavadila o kôpku posteľnej bielizne pri gauči. Obaja Catini spolubývajúci boli dnes doma a mne prischol rozťahovací gauč, na ktorom som sedela. Za normálnych okolností by mi to vôbec neprekážalo, no dlhý sesterský rozhovor, dráma s mojimi dvoma nápadníkmi a príliš veľa červeného vína sa zliali do nepríjemného pocitu totálneho vyčerpania. Pochybovala som, že dokážem nazbierať dostatok energie na to, aby som si ustlala na gauči.

S ťažkým povzdychom som sa odtiahla do kúpeľne, kde som si umyla zuby a namiesto toho, aby som vykonala svoju bežnú trojfázovú starostlivosť o pleť, som si šplechla na tvár trochu studenej vody a odtackala sa späť na gauč. Na jeden koniec som hodila vankúš, natiahla na seba prikrývku a vystrela sa po celej jeho dĺžke, sľubujúc si, že zajtra si poriadne usteliem.

Keď som už takmer zaspávala, s hrôzou som si spomenula, že som Jamesovi neodpísala na správu, v ktorej sa ma pýtal, kedy sa s ním budem môcť stretnúť. Správa nemohla prísť v horšom čase. Dorazila krátko po tom, čo som sa rozlúčila s Joshom a práve som sedela v taxíku na ceste na aténske letisko, smutná z toho, že sa mi končí dovolenka a už vtedy mi chýbal môj chutný americký chlapec.

Pozrela som sa na hodiny na stene. Hodina po polnoci. Jamesovi odpíšem zajtra.

Zobudil ma zvuk zohrievajúcej sa vody v kanvici a len vidina čaju ma odradila od toho, aby som sa udusila vlastným vankúšom. Kto navrhol, aby sme otvorili druhú fľašu rioji? No dobre, bola som to ja.

„Ségra, si hore?“ pološeptom zisťovala Cat.

Obrátila som sa na chrbát a utrela si z líca pramienok slín. „Hej,“ odvetila som a pri zvuku vlastného hlasu mnou trhlo.

„Robím čaj.“ Motto sestier Parsonsových.

„Tu máš, vezmi si toto.“ Podržala mi nad hlavou zovretú päst a ja som vďačne prijala dve tabletky proti bolesti. Z dlhoročných skúseností som vedela, že spolu s čajom ma zaručene zbavia intenzívnej vínovej opice.

Tabletky som si hodila do úst a vytiahla sa do vzpriamenej polohy. Ach, doriti. Voda. Potrebovala som vodu. A vtedy sa predomnou akoby zázrakom objavil pohár vody. Už som vám spomínala, ako veľmi milujem svoju sestru?

Zapila som tabletky a zvyšok pohára som obrátila do seba na jeden dúšok. „Ako sa cítiš, Cat?“ Pohybovala sa po kuchyni, a kým sa čaj lúhoval, pripravovala dve misky cereálií s jogurtom.

„Ach, som v poriadku.“ Znepokojene som ju sledovala. Cat zvyčajne nemávala také zlé opice ako ja, no celkom iste sa nesprávala ako „ranné vtáča“, ktorým vždy bola, za čo som celkom určite mohla ja.

„Mrzí ma, že sme toho minulú noc toľko popili a že sme ponocovali.“ Opatrne som sa postavila a skôr než som začala skladať prešivanú prikrývku, pomaly som nadobudla rovnováhu.

„Oh, netráp sa. Rada som si vypočula všetko o tvojom výlete, hlavne tú časť o *nápadníkoch*, ako by povedala Gerry.“ Bavila sa na môj účet, no mne to neprekážalo. Ak si ma doberala, znamenalo to, že je v poriadku. Položila som poskladanú prikrývku na hromadu nedotknutej posteľnej bielizne a pridala som k nej aj vankúš. Potom som si spod raňajkového stolíka vytiahla stoličku, posadila som sa a čakala na čaj.

„Bol to fantastický výlet, Cat. A nielen vďaka Joshovi a Jame-sovi.“ Na tvári sa mi objavil spontánny úsmev a v myslí som sa preniesla späť na loď, do nášho „plávajúceho domova“.

Cat mi podala hrnček s čajom a ja som si odpila – bol silný a krémový, presne taký, aký som mala rada. „Myslím to vážne, Grécko je božské. Chcem tým povedať, že je *nádherné*. Pri pohľade na všetky tie kamenisté ostrovy s bielymi štvorcovými budovami, modré kupy ostrova Santorini a krásne popínavé rastliny mi plesalo srdce.“ Usmiali sme sa na seba cez kuchynský pult a ja som si odpila z čaju.

„Zdalo sa, že tam čas plynul omnoho pomalšie. Mala som pocit, že som z každého dňa vyťažila čo najviac, akoby mal každý z nich aspoň sto hodín.“ Cítila som, ako mi telom preteká čaj, upokojuje ma a zmierňuje búšenie v hlave. A možno na mňa zázračne zapôsobili spomienky na Grécko.

„Skutočne som ten výlet potrebovala, Cat, aby som získala novú perspektívu. Mala som pocit, že som sa ocitla v slepej uličke.“

„Viem, ségra.“ Hlas mala jemný a dívala sa na mňa s takou nežnosťou, že som bola len kúsok od toho, aby som sa oddala sebalútosti a žiaľu. Ako som mohla dopustiť, aby som sa tak veľmi stratila? Ako som mohla premrhať toľko času bez toho, aby som skutočne *žila*?

„Jedného dňa ťa tam musím zobrať,“ dodala som rozžiarene, striasajúc zo seba narastajúcu potrebu utápať sa v žiali.

„Nabudúce. No musíme popracovať na načasovaní.“

„Viem. Mrzí ma to.“ Bola to moja chyba. Keď som si zarezervovala dovolenku, úplne som zabudla na Catine pracovné záväzky. V tých temných chvíľach, keď som s kreditkou v ruke prehľadávala internet, som myslela iba na to, že potrebujem niečo, na čo by som sa mohla tešiť, niečo len a len pre mňa.

„Nie, to som tým nechcela povedať. Ja len... chýbaš mi, keď tu nie si. Prialo by som si...“

Myšlienku nedokončila, no ja som presne vedela, čo chce povedať. Žiť na druhej strane sveta od niekoho, koho ľúbite, je naprd.

„Aj ja,“ odvetila som potichu.

Ocitli sme sa v melancholickom teritóriu, z ktorého nás zmenou témy zachránila Cat. „Takže, čo sa dnes s Jamesom chystáte robiť?“ Po pulte ku mne potisla misku s cereáliami. Na svete neexistoval človek, ktorý by sa o vás po opici postaral lepšie ako moja sestra.

„Ešte som mu neodpísala, takže si nie som istá, či bude mať na mňa vôbec čas. Netuším, kde býva. Povedal, že v Londýne, no to môže byť kdekoľvek na M25.“ Vložila som si do úst za lyžicu cereálií.

„To je pravda. No ak je skutočne taký bohatý, ako tvrdíš, bude to niekde v okruhu jednociferných čísel.“

„Hmm,“ zamrmlala som, prežúvajúc a zakrývajúc si ústa. „Jednociferných čísel?“

„*Nevrav* mi, že si zabudla,“ podpichla ma. „My sme v oblasti, ktorej poštové smerovacie čísla sa začínajú E14, teda dvojcifernými číslami. On pravdepodobne býva v Kensingtone alebo Notting Hille, možno v Knightsbridge *alebo* Hampstead Heath. Ešte by mohol bývať v Richmonde. Je to oblasť s dvojcifernými číslami, no žijú tam snobi. Ach, milujem Richmond,“ dodala zasnívane.

Catina ranná lekcia z geografie mi poriadne zamotala hlavu a pomaly som sa vo všetkých tých číslach a písmenách strácala. Okrem toho, keď sme tu žili spolu, náš byt sa nachádzal v oblasti N8 a tá by sa ani náhodou *nedala* považovať za snobské predmestie.

„Crouch End má poštové smerovacie číslo začínajúce sa jednociferným číslom,“ pripomenula som jej s plnými ústami cereálií.

„To hej,“ priznala. „Nie je to práve snobská oblasť, no teraz sa to tam len tak hemží hipstermi. To je jedno, vieš, čo tým myslím. Pravdepodobne žije v *centre* jednociferných čísel. Alebo v Richmonde.“

Mimochodom, s tým, čo povedala o Richmonde, som súhlasila – *bol* nádherný. Aj ja som ho milovala, obzvlášť tú časť pri Temži. Rada som spomínala na dlhé popoludnia strávené v puboch pri rieke. A taktiež tam mali skvelé secondhandy – bohatí ľudia do nich znášali fantastické veci. Raz som v Oxfame na hlavnej ulici v Richmonde objavila čiernu koženú bundu, ktorá mi sadla ako uliata.

Celý tento rozhovor bol však zbytočný, keďže som ani len netušila, kde James skutočne býva. „Hej, možno,“ skonštatovala som vyhýbavo.

Po raňajkách bolo jasné, že Cat sa zotavuje omnoho lepšie než ja. Kým upratovala kuchyňu, štebotala o všetkých aktivitách, ktoré pre nás naplánovala, zatiaľ čo ja som považovala za úspech, že som v sebe udržala raňajky a dokázala stáť vzpriamene. Usilovala som sa sústrediť na všetky detaily, ktoré na mňa chrlila, no myseľ mi neustále odbiehala k iným veciam.

Po niekoľkých minútach konečne – a, prosím, pamätajte, že sestru zbožňujem – opustila kuchyňu, aby sa osprchovala, a ja som sa ponorila do vítaného ticha.

Keď som osamela, zamerala som sa na momentálne najnaliehavejšiu záležitosť – správu Jamesovi. Keď som si z mojej (krásnej a milovanej) koženej kabelky vytiahla telefón, zistila som, že som si ho v noci zabudla nabiť. Opitá Sarah sa nikdy neobťažuje s takýmito nudnými, no nevyhnutnými úkonmi. Našťastie mal ešte stále pätnásť percent baterky. Otvorila som správu od Jamesa.

Hej, kráska. Nevieš sa dočkať, kedy ťa zasa uvidím. Kedy sa môžeme stretnúť? J. x

Zhlboka som sa nadýchla a natukala som odpoveď. Potom som ju vymazala a natukala ju znovu. Zopakovala som to ešte dvakrát a potom som sa rozhodla pre:

Ahoj. Máš dnes čas?

Skôr než som si to stihla vyhovoriť, ťukla som na ikonku „poslať“. *Pozrite na mňa, ako ležérne odpisujem superkrásnemu chlapovi, aby som si s ním dohodla rande.*

Koho sa tu pokúšam oklamať? Na správe, ktorú som písala viac minút, ako mala slov, nie je vôbec nič ležérne.

Počula som Cat, ako vyšla z kúpeľne, a tak som si z ruksaku vybrala toaletnú taštičku, aby som sa mohla osprchovať aj ja. Po čaji a tabletkách proti bolesti mi už k trojitej sile poopicovej liečby chýbala len horúca sprcha.

Keď som po desiatich minútach vyšla zo sprchy, opäť som sa cítila ako človek. Do vlasov som si rýchlo vtrela nejaký hydratačný produkt. Rozhodla som sa ich nechať voľne uschnúť a v duchu som prosila moje kučery, aby ma dnes poslúchali. Potom som zo zrkadla zotrela paru a zistila som, že vyzerám ako komparzistka z *Walking Dead*. Vďakabohu za mejkap. Áno, Rimmel, celkom určite milujem londýnsky vzhľad, srdečná vďaka – je totiž omnoho lepší než výzor „zombie fešandy“. Mejkap však mohol počkať. Teraz som chcela vedieť, či mi James odpísal.

Naspäť v obývačke, zahalená v Catinom, pre mňa príliš krátkom župane, som zobrala do ruky telefón a zistila, že je nabitý len na osem percent. Osem percent? Čo, preboha, robil, kým som sa sprchovala? Prepočítaval pí na tisíc desatinných miest? Potrebovala som ho okamžite nabiť, inak dostane hysterický záchvat, umrie a pred použitím sa bude musieť aspoň dve hodiny nabíjať.

Skutočne som netúžila stráviť nasledujúce dve hodiny tým, že sa budem zožierať pre esemesku.

Z ruksaku som vyhrabala nabíjačku a adaptér a rozhliadla som sa po zásuvke. Mobil na mňa nazlostene zabzučal. Päť percent. *Grrr!* Prečo to muselo byť také neznesiteľné? *Tamto!*

Rýchlo som vytiahla zo zásuvky kanvicu, pripravená obetovať viac než len nevyhnutnú druhú šálku čaju, a zapojila som telefón.

Keď som otvorila správy, uvidela som, že mi James odpovedal. Podskočil mi žalúdok.

Dúfal som, že dnes budeš mať na mňa čas, takže áno. Kde si a kedy môžem po teba prísť?

Srdce mi začalo biť ako splašené a odrazu som si plne uvedomila, že James je *ozajstný človek*.

Viem, že to asi znie divne, no James bol Strieborný Lišiak – áno, s veľkými písmenami – a čas, ktorý sme spolu strávili v Grécku, sa skôr ponášal na epizódu seriálu *Sex v meste* než na skutočný život. On bol môj súkromný Pán Božský a ja som nemusela urobiť nič iné, len mu poslať adresu a onedlho sa objaví pred mojimi dverami. Teda... pred Catinými, ale viete, čo som tým chcela povedať.

Malé podskočenie žalúdka sa zmenilo na kotrmelec a potom na premet. Začínala som PANIKÁRIŤ. Práve vtedy vošla so kuchyne Cat a našla ma tam, ako civiem na telefón, akoby bol nakazený ebolou.

„V pohode, ségra?“ Zažmurkala som na ňu a cítila som pri tom, ako sa mi prehľbuje vráska medzi obočím. „Čo sa deje?“

Zamávala som telefónom, ona prešla ku mne a ja som jej ukázala správu. „Strieborný lišiak?“ opýtala sa. Prikývla som a začala som si obhrýzať necht na palci, čo som nikdy v živote nerobila.

„To je skvelé. Takže sa dnes stretnete.“ Opäť som prikývla.

„Deje sa niečo? Si v poriadku?“ Vyzerala, že má o mňa obavy, preto som začínala panikáriť ešte viac. „Sarah, ideš s ním von, však-že? Vravela si, že ho chceš zasa vidieť.“

Znovu som si prečítala správu a vtedy na mňa doľahlo, prečo mnou tak otriasla.

„Cat, čo ak si uvedomí, že som len hlúpa učiteľka z Austrálie, že som...“ odmlčala som sa.

Čo? Nič výnimočné? Nie, niečo horšie. Čo ak si uvedomí, že nie som ten typ ženy, ktorá ide na rande so strieborným lišiakom, ktorého spoznala, kým sa plavila po gréckych ostrovoch?

Cat očividne čakala, že dokončím myšlienku.

„Čo ak si uvedomí, že som iba sama sebou?“ Pripravila som sa na neodvratné sesterské pošuchnutie. No namiesto toho okolo mňa ovinula svoje malé ruky a poriadne ma objala.

„Ak si to uvedomí, má obrovské šťastie, pretože si úžasná.“ Pustila ma a začala v hromade vecí na pulte hľadať kľúče. „Chod na rande. Nechaj ho, nech ťa rozmaznáva. Zabav sa.“

„Ale...“ zmĺkla som.

„Ale čo?“ Všimla som si, ako rýchlo sa pozrela na hodiny. Musela ísť.

„Nič. Máš pravdu. Odpíšem mu.“ Zdalo sa, že sa jej uľavilo.

„Dobre teda, idem. Uži si to so svojím miliardárskym priateľom.“ Pobozkala ma na líce a ja som zaprotestovala, že James nie je miliardár, ale len milionár, a že nie je môj priateľ, no ona ma ignorovala, ponad plece zakričala: „Páááá“, prešla po chodbe a vyšla vchodovými dverami.

Opäť som ostala osamote s mojimi znepokojivými, úzkostnými myšlienkami. Chystala som sa povedať: „Ale čo Josh?“ Čo Josh? Áno, plánovala som sa s ním stretnúť v decembri, no zatiaľ som sa mohla stretávať s Jamesom, no nie?

Nie?

Znovu som si obhrýzala necht na palci. Skutočne s tým musím prestať. Zodvihla som telefón – teraz už dobitý na úžasných dvadsať percent – a naťukala som odpoveď, v ktorej som ho požiadala, aby ma vyzdvihol o jedenásť. Dovtedy budem mať dosť času, aby som si oprala špinavé veci z lode a urobila niečo s mojou zombíkovskou tvárou. K správe som pripojila Catinu adresu a odoslala som ju.

Onedlho som dostala odpoveď.

Skvelé. Poznám veľmi príjemné miesto na obed a potom ťa zoberiem na jedno z mojich obľúbených miest v Londýne. Čoskoro sa uvidíme! J. x

Takže sa to skutočne dialo. Idem na rande so strieborným lišiacom. A potom mi odrazu napadlo, že netuším, čo si mám na obed s milionárom obliecť.

V mysli som si prebehla obsah ruksaku, no oblečenie, ktoré som nosila na plachetnici, a bikiny to asi nespravlia. A do jedenásť mi ostávali už len tri hodiny. Čo som si, preboha, myslela? Celkom určite nebudem mať dosť času na to, aby som si oprala šaty, vylepšila tvár a našla niečo, čo si budem môcť dať na seba!

Ostávala mi iba jediná možnosť. Budem sa musieť prehrabať v sestrinej skrini, čo by mi nerobilo problém, keby som nebola o viac než desať centimetrov vyššia a o niekoľko kíľ ťažšia ako ona.

A do rin-tin-tin.

2. kapitola

Približne po siedmich zúfalých esemeskách, v ktorých som jej opísala môj obrovský problém s oblečením, som od sestry dostala fantastickú správu. Počas poslednej návštevy v Sydney si kúpila šaty od Alannah Hill a ešte si ich nestihla dať upraviť. Boli v mojej veľkosti.

Šaty viseli vzadu v skrini. Na vešiaku vyzerali nádherne a na mne ešte lepšie. Z batoha som vylovila sandále. Uvedomovala som si, že šaty by vyzerali lepšie s podpätkami, no budem to musieť prežiť aj s rovnou podrážkou. Odrazu bolo takmer jedenásť hodín a ja som neurobila nič iné, iba som sa chystala a strachovala.

Nebola som si istá, či sa na rande so strieborným lišiakom teším, alebo som z neho nervózna, no nech už to bolo čokoľvek – pravdepodobne tak trochu oboje –, môj žalúdok pri tom predvádzal pozoruhodnú gymnastiku. A napriek tomu, že som ho očakávala, ma zvuk zvončeka vystrašil. Na obrazovke sa objavil zrnitý obraz Jamesa a ja som stisla tlačidlo, aby ma počul.

„Ahoj, James!“ pozdravila som ho s *prílišným* nadšením. *Pokoj, Sarah.*

Schválne som o oktávu znížila hlas. „Hneď som dolu.“

„Úžasné!“ vyhlásil s úsmevom. Hoci som vedela, že ma nevidí, cúvla som. Presne tak na mňa ten jeho úsmev pôsobil.

Po ceste výťahom do vstupnej haly som sa pokúšala upokojiť vdychovaním nosom a dlhými pomalými výdychmi ústami. Bola to omnoho kratšia cesta, než som potrebovala, pretože Cat bývala len na štrnástom poschodí.

Prečo pri ňom vždy tak zmäknem? Výťah mi oznámil, že sme dorazili do vstupnej haly. Potom sa dvere otvorili a pred nimi stál v celej svojej krásnej dokonalosti on. Ach, áno, presne pre toto.

Usmiaty sa ku mne približoval s natiiahnutou rukou. Opantaná jeho úsmevom som mu okamžite podala svoju a on si ma k sebe pritiahol a nežne ma pobožkal na pery. „Ahoj, kráska,“ pozdravil ma hlasom vláčnym ako med.

„Ahoj, fešák,“ odvetila som, akoby som bola niekto oveľa štýlovejší. Očami prešiel po mojej tvári a ja som opäť začínala prerývane dýchať. Zradcovské pľúca.

„Parkujem hneď pred vchodom,“ vyhlásil, akoby sa odrazu spamätal. Vyviedol ma z budovy k svojmu autu, ktoré čakalo pri obrubníku. Neviem, čo som čakala – pravdepodobne Jaguár alebo Mercedes –, no príjemne ma prekvapilo, keď som pred sebou zbadala Peugeot RCZ s cukrovo bielou metalízou.

Vedela som, aké to bolo auto, pretože som mala autá rada. *Veľmi rada.* A RCZ bolo prvé na zozname áut, ktoré som sa chystala kúpiť, keď vyhrám v lotérii. Dokonale sa k nemu hodilo, keďže bolo rovnako sofistikované a sexy ako on.

James mi otvoril dvere a ja som vlezla dnu tak elegantne, ako som to len dokázala, a usadila som sa na kožené sedadlo. Keď sa posadil za volant, venoval mi rýchly pohľad. Nadvihol kútiky úst, načiahol sa a stisol mi ruku, akoby nedokázal uveriť, že som tam s ním.

Nebol sám.

Keď upriamil pozornosť na šoférovanie a šikovne sa odpichol od obrubníka, všimla som si dve veci. V prvom rade James voňal božsky. Bola to rovnaká vôňa, akú používal v Grécku – slnečná, citrusová a mužná. A po druhé, Londýn sa dnes tešil z prekrásneho počasia, čo nebolo v prvých septembrových dňoch také bežné, ako by vám určite potvrdil každý jeho obyvateľ.

Svietilo slnko a po azúrovej oblohe plávali chumáčiky oblakov. Pozrela som sa na prístrojovú dosku a všimla som si, že vonku je dvadsaťšesť stupňov, čo je pre Londýn skutočná horúčava, no mňa to tešilo a taktiež sa mi uľavilo. Mala som na sebe ľahučké šaty od Alannah Hill a nechcela som v nich zmrznúť na kosť alebo všetkým ukázať zadok, keď mi ich podoberie nápor studeného vetra.

„Takže aký bol záver dovolenky?“ vyzvedal James.

Myslíš ten záver, počas ktorého som sa vyspala s Joshom, tak trochu sa doňho zaľúbila a dohodla sa s ním, že sa o niekoľko mesiacov stretneme? Ten koniec?

Zjavne ani len netušil, akú zložitú otázku mi položil. Pozrel sa na mňa a ešte stále sa usmieval. V tejto chvíli by každý normálny človek jednoducho odpovedal, no ja som musela pozhŕňať všetok svoj dôvtip.

„Bolo to skvelé. Ehm, áno, posledná zastávka, Mykonos, to bolo... skutočne úžasné.“ Ani náhodou sa to nedalo považovať za výrečnú odpoveď, no môj nehanebný dôvtip ma jednoducho opustil. Ako by som mohla nespomenúť jedného nápadníka pred druhým bez toho, aby som pri tom vyznievala ako kretén?

„Bol Mykonos tvoj najobľúbenejší ostrov?“

„Nie. Teda, chcem povedať, že sa mi páčil. Je krásny – tak ako všetky ostrovy –, no myslím si, že najviac ma zaujal Naxos.“

Uuups. Na Naxose sme sa s Jamesom prvý raz oficiálne zoznámili, absolvovali sme niečo ako rande *a* na tomto ostrove ma

prvýkrát pobožkal. Tiež sa ma tam opýtal, čo je medzi mnou a Joshom. Vtedy som to trochu zľahčila, no odvtedy sa veci s Joshom trochu vyvinuli a ja som potrebovala zmeniť tému.

„Boli sme tam na úžasnom obede v jednej maličkovej bezmennej reštaurácii.“ Jedlo bolo bezpečné teritórium, no nie?

„Jeden z Duncanových klenotov?“ Fúú. Ďalšia bezpečná téma – Duncan.

Šťastná, že sa môžem odkloniť od mojich romantických pleťiek, som sa s chuťou chopila príležitosti.

„Áno, presne! Mala som pocit, že pozná všetky fantastické, zastrčené miesta. A keď sme v preplnenom meste prišli k radu reštaurácií, napriek tomu, že všetky vyzerali *úplne* rovnako, *vždy* vedel, ktorá z nich je najlepšia. Nikdy nám neporadil zle.“

„Tie miesta pozná ako vlastnú dlaň. Vždy to tak bolo.“

„Ako sa ti ho podarilo najat?“ Duncan kedysi pracoval pre Jamesa a plavil sa s ním po Karibiku.

„Prihlásil sa na inzerát, a keď sme sa stretli, okamžite sa mi zapáčil. Sadli sme si.“

Odrazu som k nášmu kapitánovi Duncanovi pocítila srdečnú náklonnosť a zamyslela som sa nad tým, či ho ešte niekedy uvidím. Taktiež by ma zaujímalo, ako sa mu darí s jeho priateľkou Gerry. Prežívali vzťah na diaľku a ja som si zo srdca priaľa, aby im to vyšlo, pretože boli spolu jednoducho rozkošní. A okrem toho to bolo omnoho jednoduchšie ako si priať, aby to vyšlo mne – a taktiež oveľa realistickejšie.

Stretla som dvoch mužov a obaja žili na inom konci sveta. Ak by mi to s jedným z nich vyšlo, považovala by som to za menší zázrak. A okrem toho som si nebola istá, či taký zázrak vôbec chcem. Áno, potrebovala som trochu otriasť mojím nudným životom a ako som povedala v Grécku Joshovi, chcela som, aby bol môj

život niečím viac, no myslela som tým, že sa opäť začnem stýkať s priateľmi, v práci budem iniciatívnejšia a budem viac cestovať. Nechystala som sa začať vzťah na diaľku – s *nikým*. Nebola som si istá, či je na to moje srdce pripravené.

Čo to, preboha, stváram?

Len som sa trochu bavila, dočerta. Nepochybne som si to zaslužila.

Po rokoch strávených s hroznými mužmi, ktorí mi nedokázali byť verní, som bola konečne na rande so zdanlivo milým chlapíkom, ktorý si o mne myslel, že som krásna. Na tom predsa nebolo nič zlé, no nie?

Okrem toho, ak by som teraz nebola na rande, sedela by som sama v Catinom byte, pozerala hrozné programy v telke – vysielajú počas dňa ešte vôbec nejaké dobré? –, jedla príliš veľa polomáčaných sušienok a googlila, ako odstrániť z oblečenia škvrny po pobyte na lodi.

Opäť som obrátila pozornosť k Jamesovi a sledovala ho, ako sa s ľahkosťou prepletá mraveniskom centrálného Londýna. Za volantom mu to pristalo, ale jemu to pravdepodobne pristalo aj pri čistení zemiakov. Na mužovi, ktorý vyzeral pri šoférovaní sebavedome, no súčasne pohodlne, bolo niečo veľmi príťažlivé. Opálené ruky mu s ľahkosťou spočívali na volante a pri kontrole spätných zrkadiel sa trochu mračil.

„Takže... kam ideme?“ prerušila som chvíľu ticha.

„Jedla si už niekedy v reštaurácii *The Summerhouse*?“ chcel vedieť. Nie, nejedla. Nikdy som o nej nepočula, ale ak ma tam berie miliónár, určite to tam bude skvelé.

„Ešte nie, ale počula som, že je to tam úžasné.“ Znovu to slovo, „úžasné“. Zvažovala som, že ho požiadam, aby sme sa po ceste zastavili v kníhkupectve Waterstones po sémantický slovník.

„Nachádza sa neďaleko od môjho domu – nie je to tam príliš prezdobené, no varia výborne a stojí na veľmi peknom mieste. Myslím, že sa ti tam bude páčiť.“

„Kde bývaš?“ vyzvedala som, rozepamätajúc sa na ranný rozhovor s Cat.

„V Paddingtone,“ odvetil. A potom dodal: „W2“, tak ako to Londýňčania občas robia.

Cat mala pravdu. „Jednociferné číslo,“ vyhrkla som nechtiac.

„Prosím?“ Chvalabohu, prepočul to.

„Paddington je úžasný,“ vypadlo zo mňa. *Preboha!*

Ako sa dalo čakať, v reštaurácii *The Summerhouse* sa mi páčilo.

Nachádzala sa pri kanáli v oblasti západného Londýna, ktorú nazývali Malé Benátky. Keďže som navštívila ojazstné Benátky, musím podotknúť, že okrem kanála nemajú tieto dve miesta takmer nič spoločné, no nepochybne je to – áno, už je to tu zas – *úžasná* časť Londýna.

Reštaurácia bola presvetlená a vzdušná, zariadená v odtieňoch bielej, s nábytkom zo svetlého dreva a každý stôl zdobila malá kyticčka žltých kvetov. Dokonca tu bol aj živý plot z okrasných rastlín, ktorý tvoril akúsi deliacu stenu medzi reštauráciou a kanálom. Po vodnej ceste boli roztrúsené lode, niektoré zakotvené, iné v pohybe, a v nádhernom slnečnom počasí, aké nám dnes Londýn ponúkal, reštaurácia a jej okolie doslova žiarili.

K nášmu stolu, z ktorého sme mali perfektný výhľad na kanál, nás odprevadila drobná tmavovlasá žena s veľmi krátkou ofinou a dokonalými červenými perami. Keď mi podávala jedálny lístok, zdvorilo sa na mňa usmiala. Rýchlo som si ho prezrela a už len pri tých názvoch sa mi zbíehali slinky. Vďaka Bohu, že som už nemala opicu.

„Tu si nemôžeš vybrať nič zlé. Všetko je ohromné,“ prihovril sa mi James.

„Takže sem chodievaš často?“ zaujímalo ma.

Zasmial sa zdanlivo sám na sebe. „Áno, chodievam. Pravdepodobne častejšie, než by som mal, no ako som už spomenul, mám to sem na skok a jedlo je tu fantastické.“

„James!“ zvolal veľký muž v bielom oblečení šéfkuchára a zamieril k nám, elegantne sa prepletajúc pomedzi stoly.

„Paulie.“ James zodvihol k šéfkuchárovi oči a srdečne si potriasli rukami. Premýšľala som, či bol James jedným z tých ľudí, ktorí vždy všade všetkých poznali. „Toto je moja priateľka Sarah. Prišla sem na návštevu zo Sydney.“

Paulie sa ku mne obrátil a zovrel moju ponúkanú ruku vo svojich veľkých dlaniach. „Vitajte, Sarah! Musíme vás očariť niečím skutočne výnimočným. V Sydney máte niekoľko fantastických reštaurácií, ktoré sa špecializujú na plody mora.“ Možno mal pravdu, no ja nie som typ človeka, ktorý by v Sydney často navštevoval podobné reštaurácie. To však Paulie nevedel a ja som *mala* predsa na sebe šaty od Alannah Hill, takže som sa rozhodla predstierať.

„Oh, to rozhodne máme, no na tento obed sa nesmierne teším. James vašu reštauráciu ospevoval.“ Zdalo sa, že Pauliemu sa to páči, a keď som sa pozrela na Jamesa, žmurkol na mňa.

„V tom prípade mi dovoľte, aby som pre vás zostavil špeciálne menu.“ Zadívala som sa na Jamesa a on láskavo mykol plecami, akoby chcel povedať: „Prečo nie?“

Usmiala som sa na Paulieho. „To by sa mi skutočne páčilo.“

„Ohromné. Je niečo, čo vám nechutí?“ opýtal sa.

„Ani nie.“

„Výborne,“ vyhlásil a roztomilo zatlieskal rukami. „James, k tomu, čo pre vás pripravím, sa výborne hodí Sancerre.“

James zavrel jedálny lístok. „To znie dobre.“

Odrazu sa pri Pauliem objavila tmavovlasá žena a on jej niečo zašepkal do ucha. Opäť sa na nás zdvorilo usmiala, vzala nám jedálne lístky a zmizla.

„Maria vám prinesie víno a vy dvaja tu zatiaľ pekne sedte.“ S týmito slovami nás Paulie opustil a s Jamesom sme ostali osamote. Práve vtedy som si s úľavou uvedomila, že už viac nie som nervózna. Možno ma upokojil rozhovor s veľkým srdečným Pauliem. Tú chvíľu som využila, aby som sa trochu rozhliadla po okolí, a bola som vďačná, že James sa nepokúša vyplniť ticho.

„Je to tu skutočne nádherné,“ skonštatovala som po chvíli.

„Čiastočne vďaka počasiu,“ odvetil James. „Hoci tu je to krásne aj počas vlhkého daždivého dňa – len trochu iným spôsobom. Vtedy vytiahnu markízy, takže je to tu útulné. Okrem toho je to dokonalé miesto na pozorovanie okolitého života.“

Práve vtedy okolo nás preplávala loď a ja som sa usmiala.

„Doslova.“ Otočila som sa k Jamesovi. „Spomínala som ti niekedy, že som tu kedysi žila?“

„Nie, nemyslím. Kedy?“

„Už je to dosť dávno. Mala som vtedy asi dvadsať. Presťahovali sme sa sem spolu so sestrou. Ja som sa po niekoľkých rokoch vrátila späť do Austrálie a ona tu ostala.“

„Takže Londýn nebol pre teba?“ Iba so mnou nezáväzne konverzoval, alebo som v jeho tóne zachytila aj niečo iné? „Ehm, neviem, či je to ten správny výraz. Páčilo sa mi tu – teda nakoniec. S Cat sme sem prišli plné ideálov o tom, ako bude vyzeráť náš život, no počas prvých mesiacov nás Londýn takmer požul a vyplul.“

„Prečo?“

„No, je to tu drahé, dokonca aj v porovnaní so Sydney.“ Prikývol a ja som premýšľala, či muž s niekoľkými miliónmi v banke

dokáže skutočne pochopiť, o čom hovorím. „*Mali* sme šťastie, že sme si hneď našli prácu. Ja som vtedy už niekoľko rokov učila a Cat práve skončila vysokú školu, a tak sme sa prihlásili do pracovnej agentúry, ktorá sprostredkúvala pracovné pozície pre učiteľov. Chvíľu nám trvalo, kým sme sa usadili, rozhodli sa, čo chceme od života, a spoznali niekoľko ľudí.

Učenie nám vynášalo celkom dobre, a hoci to bola vyčerpávajúca práca, za mesiac sme sa boli schopné vystáhnovať z prenajatej izby, čo bolo skvelé. Svoju sestru milujem, no bývať s ňou v jednej miestnosti...“ Tú myšlienku som chvíľu nechala visieť vo vzduchu a spomienka na mladšie sestry Parsonsové, ktoré sa neustále hašterili, mi vyčarila úsmev na tvári. „Potom sme sa nastahovali do bytu s ďalšími dvoma dievčatami a tam sme mali omnoho viac zábavy aj priestoru. Krátko potom som začala sprievodcovať.“

K nášmu stolu pristúpila Maria s dvoma vínovými pohármi a fľašou Sancerre, a prerušila tak konverzáciu. Jednou rukou pred každého z nás položila pohár a potom Jamesovi ukázala fľašu. Zľahka prikývol a ona šikovne odstránila zátku a naliala mu trochu na ochutnanie.

„Som si istý, že je v poriadku, Maria. Prosím, pokojne nám nalej.“ Najskôr naplnila pohár mne, potom Jamesovi a bez slova zmizla aj so zvyškom fľaše.

„Vravíš, že si začala ‚sprievodcovať‘? Nie som si celkom istý, čo tým myslíš.“

„Začala som pracovať pre cestovnú kanceláriu a sprevádzala som ľudí po rôznych európskych krajinách. Niekoľko mesiacov potom, čo sme sa presťahovali do bytu, som začala vo Ventureseek, no naďalej som si prenajímala izbu, aby som mala aspoň provizórny domov.“

„Takže si videla kus Európy?“

„Áno,“ zasmiala som sa. „Poväčšine *turistické* časti a vždy som mala pritom na starosti ďalších päťdesiat ľudí, takže som nemala príliš veľa času na *skutočné* cestovanie. Práve preto bola táto dovolenka v Grécku pre mňa taká dôležitá. Prvý raz som ho navštívila osamote a bolo to skvelé. Pokoj a množstvo času na premýšľanie.“

Uvedomovala som si, že sa nebezpečne približujem k Joshovi a našej konverzácii o zmyslupnejšom živote. Moje komplikované podvedomie mi odrazu radilo, aby som konverzáciu nasmerovala niekde inde, no James to urobil za mňa. „Páčilo sa ti to? Pracovať pre cestovnú kanceláriu?“ opýtal sa.

„Áno... poväčšine. A nakoniec som sa rozhodla vrátiť do Austrálie.“ Viac som nepovedala a on nevyzvedal, čo som skutočne oceňovala. O mojich sprievodcovských dňoch by som mohla rozprávať donekonečna. O miestach, ktoré som navštívila, o ľuďoch, o *osamelosti*. A tá posledná časť nebola tou najlepšou témou na rozhovor počas rande.

„Takže kde presne ste vtedy bývali?“

„Crouch End,“ odvetila som. A potom som dodala: „N8.“

„Ach, Crouch End je fantastický. Majú tam skvelú kávu.“

Jeho reakcia ma pobavila a trochu som o jeho slovách pochybovala. „Skutočne si strávil nejaký čas v Crouch End?“

„Samozrejme. Táto oblasť má úžasnú umeleckú scénu. V jej malých galériách som našiel hneď niekoľko výborných umelcov, ktorých diela teraz predávam.“ *Aaach, no jasné.*

Odpila som si zo zanedbávaného vínového pohára. Sancerre bolo lahodné.

„Na opätovné stretnutia!“ predniesol prípitok James.

„Ach, odpusť! Ja si tu len tak pijem bez prípitku. Na opätovné stretnutia!“ bľabotala som v snahe zakryť zahanbenie. Štrngli sme

si a odpili z vína. Keď James položil pohár na stôl, na perách mu tancoval úsmev a zdalo sa, že sa do mňa vpíja pohľadom. Srdce mi pod jeho nežným skúmavým pohľadom začalo biť o trochu rýchlejšie, no neprestávala som sa mu dívať do očí.

Naozaj to bol prekrásny muž.

Minulú noc som Cat povedala, že mi pripomína prešediveného Richarda Armitagea. Teraz, keď som sedela oproti nemu, som si v ňom všimla aj kúsok Gerarda Butlera. To by malo stačiť na to, aby ste pochopili, s akou nádherou som mala dočinenia.

„Ešte som ti nepovedal, aká si dnes krásna,“ vyhlásil nečakane. A možno mi čítal myšlienky a chcel mi tak vrátiť kompliment.

Nech to už bolo akokoľvek, začervenala som sa. Zvyčajne sa nečervenám, no teraz som cítila, ako mi hrud' naplnilo teplo a pomaly mi vystúpilo do líc. Dúfala som, že nevyzerám, akoby som práve zhltnúla obrovskú misku štiplavého Tandoori.

„Vďaka,“ odvetila som najzdvorilejšie, ako som to dokázala. Kedy nám konečne donesú jedlo?

V tej najvhodnejšej chvíli pred nás položili dva taniere s krabími koláčikmi a grapefruitovým šalátom – presne to, čo by som si aj ja sama objednala ako predjedlo.

„Môže byť?“ opýtal sa James. Vedela som, že sa pýta na jedlo, no keď som zvažovala svoju odpoveď, uvedomovala som si, že zahŕňa omnoho viac.

„Definitívne.“ Usmiala som sa naňho a odhryzla si z koláčika. Bol božský.

Zvyšok obeda bol rovnako lahodný. Paulie pre nás pripravil smaženého okúňa a ako dezert nám poslal syrovú misu. Zbožňujem okúňa a zbožňujem syr. Paulie bol rozhodne génius.

Práve keď sme dojedali syr, spýtala som sa Jamesa, kde vyrastal. Počas celého obeda som ho pozorne počúvala, no hoci som dobrá v rozoznávaní prízvuku, ten jeho som akosi nevedela zaradiť. Pripadal mi ako zmes niekoľkých západoeurópskych jazykov.

„Narodil som sa v Londýne – vlastne v Surrey –, kde sme žili do mojich piatich rokov, a potom sme sa asi raz za rok sťahovali z jednej európskej krajiny do druhej – Belgicko, Nemecko, Francúzsko, Španielsko, Holandsko. Do Anglicka som sa vrátil, až keď som začal chodiť na univerzitu.“ Takže sa mi to predsa len *podarilo*. Negratulovala som si však príliš dlho, pretože opis Jamesovho detstva ma trochu schladil.

Nedokázala som si predstaviť, že by som sa počas dospievania toľko sťahovala. Chodila som do základnej školy, z ktorej všetci išli na rovnakú strednú, takže som mala kamarátov, ktorých som poznala od piatich rokov.

„Ale teraz je tvoj domov tu, všakže?“ opýtala som sa s obavami. Každý človek potrebuje *domov*, miesto, kam sa môže vrátiť po vzrušujúcom a únavnom cestovaní.

Kým som čakala na odpoveď, trochu som si odpila z vína. James mal pred sebou stále ten istý pohár, pretože šoféroval, a ja som sa rozhodla, že ostanem pri dvoch, keďže som chcela, aby si aj naďalej myslel, že som sofistikovaná žena, čo sa o podnapitej Sarah povedať nedá.

„Áno, Londýn je mojím domovom, no žil som na viacerých miestach. Najviac sa mi páčilo v Paríži.“ Aj mne sa Paríž páčil, ale len ako *turistke*. Najdlhšie som tam ostala týždeň. *Možno ma James zoberie do Paríža*. Svoj vnútorný hlas som okamžite strčila späť do škatule. Zmanipulovať ho hneď na prvom rande, aby ma vzal do Paríža, sa predsa nepatrilo.

„A čo ty? Zvažovala si, že by si ešte niekedy žila mimo Austrálie?“ položil mi otázku a jeho modré oči sa pritom vpíjali priamo do mojich. Odrazu sa mi z neznámych dôvodov začala zahmlievať myseľ. Buď to spôsobilo víno, alebo jeho pohľad, no moja zahmlená myseľ bola len milisekundu od toho, aby vyhrkla „s tebou?“.

Spamätala som sa práve včas, aby som mohla odpovedať ako normálny dospelý človek. „Aby som bola úprimná, veľmi som nad tým nepremýšľala.“

Z jeho úsmevu sa nedalo nič vyčítať. Hovoril: „Aká si len rozkošná, ty jedna sofistikovaná Austrálčanka.“ Alebo: „Mám vilu vo Francúzsku, určite by sa ti páčila.“ Tak či onak som potrebovala zmeniť tému. *Znovu.*

„Nehovoril si nič o tom, že ma zoberieš na jedno zo svojich obľúbených miest?“

„Áno, ale bude to tajomstvo, až kým tam neprídeme.“ Opäť na mňa žmurkol a verte mi, dokázal žmurknúť bez toho, aby to bolo slizké. Vlastne to na mňa zapôsobilo tak, že som medzi nohami odrazu pocítila štekľivé teplo. Dumala som, aké pravidlá sa vzťahujú na pozvanie strieborného lišiaka do bytu mojej sestry, aby sme tam spolu mali neskutočný sex. S tým by nemal byť problém. Alebo áno?

James si mávnutím ruky vypýtal účet. Hoci som zvyčajne na prvom rande – a taktiež na druhom, treťom a štvrtom – platila sama za seba, vedela som, že James nie je typ muža, ktorý by to očakával alebo vyžadoval, a tak som len mlčky sedela a nechala ho, nech vyrovná účet.

„Vďaka za obed,“ povedala som sa, keď Maria odišla.

„Nie je zač.“

„Myslím, že Paulie je génus.“

„Nieкто vyslovil moje meno?“ Zrazu sa tento robustný muž ocitol pri nás. Ako to, že sa dokázal pohybovať tak potichu?

S Jamesom sme sa postavili a ja som si spod stoličky vytiahla kabelku. Paulie potriasol Jamesovi rukou, zatiaľ čo mu James ďakoval za obed.

„A ako sa páčilo vám, slečna Sarah? Obed vám chutil?“

„Bol božský, Paulie. Vďaka.“

„Výborne! To ma teší! Dúfam, že vás s Jamesom čoskoro opäť uvidíme.“ Skôr než som stihla odpovedať, Paulie sa naklonil a pobozkal ma na obe líca.

„To by bolo skvelé,“ odvetila som a trochu som sa pri jeho nákazlivom entuziazme zasmiala. *Skutočne by sa mi páčilo, keby som sem s Jamesom mohla prísť znova.*

Táto myšlienka sa objavila nečakane, no postupne som začínela mať pocit, že s Jamesom by som šla rada kdekoľvek. *Ach jaj.*